

[Valdemar Thomsen.]

har søgt at sætte Plet paa min og Bondepartiets nationale Ære. Derfor opfordrer jeg de Herrer, nu da Lejlighed gives; til at gøre Rede for, hvad der ligger bag deres mere eller mindre forblommede Antydninger.

Det er klart, at en Valgkamp paa et saa lavt Niveau maatte blive skæbnsvænger for et Parti, der ikke har Mulighed for at svare paa de udbredte Løgnehistorier.

Valget i Randers Amt viser for øvrigt, hvor let Vælgerne reagerer over for nationalt Stemningsmageri. Dr. Christiani valgtes her i 1939 som Nummer 1 af Venstres Kandidater, men fik nu, efter at den nationale Hetz mod ham havde virket, 2 348 Stemmer færre end Nr. 2 af de valgte Venstre-mænd. Aarsagen til dette er formentlig, skrev et Venstreblad, en forvrænget underjordisk Agitation, der søgte at drage Dr. Christianis gode danske Sindelag i Tvivl. Naar det er en af deres egne, der maa staa for Skud, er de altsaa i Stand til at se det forbryderiske i Metoden, og jeg kan saa udmærket godt forstaa, at Redaktøren Dagen derpaa gav Udtryk for et vist Ubegreb ved, som han sagde, at være Indpisker for et politisk Parti.

Denne aabenhjertige Bekendelse afslører med al ønskelig Tydelighed, at det var Hyklery med de foregaaende Dages højtidelige Forsikringer om, at det var Danmarks Fremtid, der stod paa Spil. Ved Kommunalvalgene kom Sandheden for en Dag. En Venstreledet skrev da, at vi, hvis Socialdemokraterne skal staa for Styret, vil komme til at svare de samme Skatter af halvt saa store Indtægter. Mærkeligt blot, at paagældende, naar det gælder Valg til Rigsdagen, ikke synes at forstaa, at Socialdemokratiet, bl. a. gennem den Støtte, Venstre nu yder dem, ved første Lejlighed igen vil komme til at staa for Styret. Spaddommen om de store Skatter er, som man vil vide, allerede ved at gaa i Opfyldelse — og foreløbig med Venstres Velsignelse.

Det Overmod, særlig Venstres Redaktører lagde for Dagen over for Bondepartiet, tror jeg maa være præget af de samme Følelser, som Falskspillerne maa nære, naar de efter Nattens Begivenheder deler Pengene i Porten. Falsk Spil var det nemlig, naar det i Venstres Valgavis hed, at Valget ikke gjaldt Bekræftelse eller Fordømmelse af Regeringens Politik, og naar det i Partiernes Fællesopraab hed, at Valget ikke stod for eller mod Regeringen, men for eller imod Folkestyret. Efter Valget udtalte den højtrædede Indenrigsminister, at Grundlaget for de samarbejdende Partiers Politik nu har faaet sin Godkendelse, og Tra-

fikministeren sagde, at Tilliden til Regering og Rigsdag bekræftedes ved Valget. Disse forskellige Paastande staa ikke særlig godt til hinanden; og det er sikkert mere end tvivlsomt, om Vælgerne næste Gang kan bringes til at gaa om Bord i den med Folkestyret; navnlig da, naar de erfarer, at deres Kryds paa Stemmesedlen i Virkeligheden er en Fuldmagt til det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen*) og 8 andre Rigsdagsmænd til at skalte og valte næsten efter Forgodtbeholdende.

Af det, jeg har sagt, vil man forstaa, at jeg aldeles ikke betragter Bondepartiets Tab af Stemmer som et Nederlag for vor Politik; jeg tror, at Indpiskernes Sejr den 23. Marts 1943 vil gaa over i Historien som alle Tidens største politiske Svindel.

Det var en Massepsykosé, under hvilken kun meget faa Vælgere forstod, at man forvekslede køn Snak om Folkestyre og Danskhed med personlige og partimæssige Interesser. Det er rigtigt, naar Generalauditor Pürschel, der gennem 20 Aar var Medlem af Folketinget, paa et Spørgsmaal, om det danske Folk kan vælge, svarede, at ingen af de Folk, der høres, har gjort det svageste Forsøg paa at forklare Folket, hvad Valget gælder, og at Vælgerne derfor har faaet en fuldkommen forrykt Indstilling til Nutidens og Fremtidens Problemer. Aarsagen til denne Vildførelse, mente Pürschel, var, at de, som havde faaet sig placeret i Nutidens privilegerede Klasser, i Udviklingen saa en Fare for deres Førertilværelse; derfor skal, tilføjede han, Folket oplydes og ikke oplyses.

Uden at overdrive kan man vistnok sige, at Samlingspartierne Valgagitation var blottet for enhver reel Oplysning; og hvad den højt priste Enighed angaar, tror jeg ærlig talt, at vor tidligere Kollega, Løje, havde Ret, naar han hævdede, at man bag de lukkede Døre var lige saa uenig, som man altid havde været. Denne Uenighed fik jeg i Gaar et levende Indtryk af ved tilfældigt at læse „Fyens Stiftstidende“. I en ledende Artikel omtaltes Venstrebladens Forargelse over, at Handelsministerens Datter har faaet en Biografbevilling. Deres inderste Motiv er, hævder „Fyens Stiftstidende“, og det skal saamænd nok passe, en hadefuld Misundelse, der intet Middel skyer i Forfølgelsen af sine Maal. Om Moral og Motiver kan der kun være en Mening, siges der, det er Førkrigsmetoden med, at en Politiker, der bliver for populær, skal smædes og forfølges med alle Midler. „Fyens Stiftstidende“ giver her en Karakteristik, der rammer i Centrum, men den afliver

*) Se Rettelse Sp. 1959 f. n.